

punkt, paa hvilket han fik det at vide, skal have noget som helst at sige med Hensyn til, om Sagen kan rejse eller ej.

Hvad Kapitel II angaar, interesserer det mig en Del at se den nuværende højtærede Minister forelægge Forslag, som gaar ud paa, at efterlader en Enke sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af den afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søkende eller Søkendes Afkom, men ellers hele Formuen. Thi det forekommer mig, at den højtærede Minister i Fjor var Modstander af, at Søkendes Afkom var med, og jeg tror, han ogsaa var Modstander af, at Søkende var med. I saa Henseende blev han jo ogsaa fulgt f. Eks. af det radikale Parti. Nu forbavser det mig noget, at den højtærede Minister forelægger Forslag, hvor ogsaa Søkende og Søkendes Afkom er med. Jeg indrømmer, det findes i Kommissionens Forslag, men derfor kan man jo godt forandre det, hvad den højtærede Minister ogsaa har godtgjort. Jeg for mit Vedkommende finder nu ikke nogen som helst Grund til, at Søkendes Afkom skal tages med, og jeg kunde endogsaa gaa med til, at Søkende gik ud, hvorimod det vilde være mere betænkeligt at lade Fader og Moder gaa ud. Men i øvrigt er det vist en almindelig Opfattelse, at naar et Ægtepar ingen Børn har, og den ene dør, bør den anden, hvis der ikke foreligger anden testamentarisk Bestemmelse, have det hele. Det vilde imidlertid være en meget større Forandring i de gældende Forhold end den, der har faaet Udtryk i Kapitel II, og for saa vidt man ikke vil gaa saa vidt, tiltræder vi fra vor Side Lovforslagets Bestemmelse, dog helst med den Ændring, at Søkende og Søkendes Afkom gaar ud. Men lad os nu sige, at den Formue, der er til Stede ved den ene Ægtefælles Død, er 120 000 Kr., saa ejer altsaa den efterlevende Ægtefælle de 60 000 Kr. og faar i Henhold til de her foreslaaede Bestemmelser 30 000 Kr., det er altsaa 90 000 Kr.; og de 30 000, $\frac{1}{4}$ af det hele, er altsaa Arv for den afdøde Ægtefælles Fader, Moder, Søkende og Søkendes Afkom. Hvis imidlertid den længstlevende Ægtefælle kommer til at sidde i uskiftet Bo — og, som sagt, vi tiltræder ganske den Tanke, at hun skal kunne gøre det —, saa skal, hvis der skiftes, medens hun lever, Boet deles paa lignende Maade, som det skal ske, hvis det finder Sted straks. Hvis den paagældende ønsker at følge Bestemmelserne i § 14, saa sker det paa lignende Maade, som det er udtrykt i § 20, at de nævnte Ar-

vinger efter den afdøde Ægtefælle faar $\frac{1}{4}$ af Boet — altsaa i det Tilfælde, jeg omtalte, 30 000 af de 120 000 —, medens den længstlevende beholder Resten. Men i Tilfælde af, at der ikke skiftes, medens den længstlevende lever, men først efter vedkommendes Død, bliver Resultatet efter § 18, at Boet deles lige mellem Arvingerne efter den først afdøde og den sidst afdøde. Saa faar de med andre Ord hver 60 000 Kr. — idet jeg holder mig til det Eksempel, jeg nævnte — i Arv, og denne Forskel vilde ganske sikkert i mange Tilfælde medføre, at naar den længstlevende ligger paa Dødslejet, er saa syg, at man kan forudse, at han eller hun i en nær Fremtid vil dø, vil den paagældende skifte, bl. a. under Paavirkning af alle de Arvinger, der er paa hendes Side; thi derved faar disse Arvinger 90 000 Kr., hvorimod den først afdøde Ægtefælles Arvinger kun faar 30 000 Kr. Det er dog en overordentlig stor Forskel, der afhænger af, om den paagældende, som sagt, skifter lige før sin Død, eller der skal skiftes efter vedkommendes Død. Men det er jo Forhold, som vi ogsaa faar Lejlighed til at drøfte dels maaske i Dag, dels i Udvalget — der er jo bebudet et Udvalgs Nedsættelse —, saa jeg skal i dette Øjeblik indskrænke mig til de Lægmandsbetragtninger, jeg her har tilladt mig at fremsætte, idet jeg gentager, at vi fra vor Side slutter os ganske til den Tendens, Lovforslaget giver Udtryk for.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg kan paa mit Partis fraværende Ordførers Vegne, som plejer at behandle disse Sager, udtale min Tilslutning til det foreliggende Lovforslag og slutte mig til, hvad de foregaaende Ordførere har udtalt om Lovforslagets Form. Det er meget sjældent, at vi i Rigsdagen faar forelagt Lovforslag, der er saa klart affattet som dette, og jeg vilde ønske, at det blev opslaaet i Justitsministeriet og andre Ministerier som Forbillede for de Koncipister, der i Fremtiden skal affatte Lovforslag for Rigsdagen.

Jeg har ikke ret mange Indvendinger at gøre mod Lovforslaget. Det er jo behandlet meget grundigt af Fagmænd, og i Bemærkningerne til Lovforslaget er det begrundet saa udførligt, at jeg i alt Fald giver Afkald paa at kunne gøre det bedre. Dog synes jeg, at der er et enkelt Punkt, paa hvilket Begrundelsen i Kommissionens Bemærkninger ikke er fyldestgørende. Det er med Hensyn til Bestemmelsen i § 2, hvorom der siges, at „Ægtefællen beholder Raadigheden over den Del af Fællesboet, hvorover